ସାୟେଦା ଅଖତର

ବନାମ

ଅବଦୁଲ ଅହଦ

ଜୁଲାଇ 18, 2003

[ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭି.ଏନ୍. ଖାରେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏସ୍.ବି. ସିହ୍ନା]

ଏମ୍. ପି. ଆବାସ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961:

ଧାରା 12 ଏବଂ 13 - ଭଡ଼ା ବକେୟା ଜମା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷମତା - ଭଡ଼ା ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାପ ଏବଂ ବିରକ୍ତି କାରଣରୁ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା - ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଡିକ୍ରି ଏବଂ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଡିକ୍ରି ସୁନିଶ୍ଚିତକରଣ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାକୁ ଏହି ବିଚାର କରି ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଖିଲାପ କ୍ଷମା ପାଇବା ଉଚିତ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ତାଙ୍କୁ ବକେୟା ଭଡା ଜମା କରିବା ପାଇଁ ଆହୁରି ସମୟ ଦେବା ଉଚିତ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଯଦିଓ ଭଡାଟିଆ ଯେଉଁ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଖିଲାପ କରିଥିଲେ ସେହି ସମୟ ପାଇଁ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟ ପାଇଁ ଭଡା ଜମା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଅଧିକାର ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ପଡିବ - ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଜମା କାହିଁକି କରାଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ତାହାର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିର୍ବିବାଦ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ - ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି କରନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା କେବଳ ସହାନୁଭୂତି ଉପରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରନ୍ତି ନାହିଁ- ଏହା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ଏବଂ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣର ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ବିଦ୍ୟମାନତା ଉପରେ ଏହାର ବିବେଚନାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବ - ନଭେମ୍ବର, 1985 ଏବଂ ମେ ଏବଂ ଜୁନ୍, 1988 ମାସ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ 5.2.1990 ରେ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିନଥାନ୍ତେ - ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଜମି ମାଲିକ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିରକ୍ତି କାରଣରୁ ବେଦଖଲ ଡିକ୍ରି ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଯଦିଓ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଗଠନ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ନଥି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ଏହା ବିଷୟରେ ଅବଗତ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଥିଲା – ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିରକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ନଥିରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରମାଣ

କରେ ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆ ବିରକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଆଦୌ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲେ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କାରଣ ବିନା ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିନଥାନ୍ତେ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ବାତିଲ କରି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଡିକ୍ରିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି - ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ ପ୍ରକ୍ରିୟା - ପ୍ରସଙ୍ଗ ଗଠନ ନକରିବା - ଏହାର ପ୍ରଭାବ

ନାସିରୁଦ୍ଦିନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ସିତ୍ରା ରାମ ଅଗ୍ରୱାଲ, **[2003] 2 SCC 577 ଏବଂ** *ଶ୍ୟାମଚରଣ ଶର୍ମା ବନାମ ଧରମଦାସ,* **[1980] 2 SCC 151 ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 5010/2003 ।

S. A. ନଂ. 123/1990ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 31.1.2002 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୀସ୍ ଅହମ୍ମଦ ଖାନ ରହିଛନ୍ତି ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ବି. ଏସ୍. ବନ୍ଥିଆ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଲୁ ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସମ୍ମତିରେ, ଆମେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଶେଷରେ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଫଏସଲା କରୁ ।

ଏଠାରେ ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି 505, ୱାର୍ଡ ନଂ. 15 ଆରିଫ୍ ନଗର, ଭୋପାଳର ଘରମାଲିକ ଯେତେବେଳେ କି ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଭଡାଟିଆ । ଭଡ଼ା ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାପ ତଥା ବିରକ୍ତି ଆଧାରରେ ଜମି ମାଲିକ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ, ଭଡ଼ାଟିଆ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରିନଥିଲେ କିମ୍ବା

ଜମା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଡିକ୍ରି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏକ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ଅଦାଲତ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଡିକ୍ରିକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ତେବେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଥିଲା ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଖିଲାପ କ୍ଷମା ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଭଡ଼ା ବକେୟା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଅଧିକ ସମୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ସେହି ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀ-ଜମି ମାଲିକ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅପିଲରେ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଏମ୍. ପି. ଆବାସ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961ର ଧାରା 13 ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

"13. (1) ଧାରା 12 ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଯେକୌଣସି କାରଣ ଉପରେ ଘରମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରୁଜୁ ହୋଇଥିବା ଏକ ମୋକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ, ଭଡାଟିଆ, ତାଙ୍କ ଉପରେ ରିଟ୍ ସମନ ଜାରି ହେବାର ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଆବେଦନ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏପରି ଅଧିକ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ, ଏହି ସପକ୍ଷରେ ଅନୁମତି ଦେବା ପାଇଁ, ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଭଡା ହାରରେ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ହିସାବ କରି ଏକ ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତରେ ଜମା କରିବେ, ଯେଉଁ ସମୟ ପାଇଁ ଭଡାଟିଆ ଖିଲାପ କରିଥାଇପାରନ୍ତି, ସେହି ସମୟ ପାଇଁ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଜମା କିମ୍ବା ଦେୟ କରାଯାଇଛି ତା'ର ପୂର୍ବ ମାସର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟ ସମେତ, ମାସକୁ ମାସ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ମାସର 15 ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ସେହି ହାରରେ ଭଡା ସହିତ ସମାନ ପରିମାଣ ଜମା କିମ୍ବା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଜାରି ରଖିବେ ।

XXX XXX XXX

(6) ଯଦି ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହି ଧାରା ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ପରିମାଣ ଜମା କିମ୍ବା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଛେଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରତିବାଦିକୁ ଆଦେଶ ଦେଇପାରନ୍ତି ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାର ଶୁଣାଣି ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବେ ।"

ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସାମାନ୍ୟ ଅନୁଶୀଳନ କଲେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଭଡାଟିଆ ଯେଉଁ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଖିଲାପ କରିଥିଲେ ସେହି ସମୟ ପାଇଁ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟ

ପାଇଁ ଭଡା ଜମା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଅଧିକାର ଯଦିଓ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଜମା କାହିଁକି କରାଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ତାହାର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିର୍ବିବାଦ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି କରନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା କେବଳ ସହାନୁଭୂତି ଉପରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ନ୍ୟାୟିକ ଭାବରେ ଏବଂ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ନିଜର ବିବେଚନାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବେ ।

ନାସିରୁଦ୍ଦିନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ସିତ୍ରା ରାମ ଅଗ୍ରୱାଲ, [2003] 2 SCC 577 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଶ୍ୟାମହରନ୍ ଶର୍ମା ବନାମ ଧରମଦାସ, [1980] 2 SCC 151 ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ଜମା ପାଇଁ ସମୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ଉପରେ ।

ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଉଛି:

> "ଆବେଦନକାରୀ ଭଡ଼ା ଜମା କରିବାରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ଆବେଦନ କରିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆବେଦନ ପୂର୍ବରୁ ଖାରଜ ହୋଇସାରିଥିଲା । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀ 1989 M.P.R.C.J. 155 ରେ ଥିବା ଧାରା 12 (i) (a), 12 (iii) ଏବଂ 13 (v) ର ସୁରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି ।"

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜର ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ଏହା ଦର୍ଶାଇନଥିଲେ ଯେ ଅପିଲ୍ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ନଥିରେ ତ୍ରୁଟି କିପରି କରିଛନ୍ତି । ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ, ଏଥିରେ ଦୁଇଟି ଖିଲାପ ଥିଲା ଯଥା, ନଭେମ୍ବର 1985 ମାସ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ଏବଂ ମେ ଏବଂ ଜୁନ୍ 1988 ମାସ ପାଇଁ ଭଡ଼ା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଲିଖିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନଭେମ୍ବର 1985 ମାସ ପାଇଁ ଏବଂ ମେ ଏବଂ ଜୁନ୍ 1988 ମାସ ପାଇଁ ଜମା ଭଡ଼ା ଦେୟ ଖିଲାପ ସମ୍ବନ୍ଧରେ 5.2.1990 ରେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନରେ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ କ୍ଷମା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଭଡା ଜମା କରିବାରେ ଖିଲାପ ପାଇଁ 5.2.1990 ରେ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ କ୍ଷମା ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ପାରି ନଥାନ୍ତା ।

ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରଥମ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ତଥ୍ୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ।

ଅଧିକନ୍ତୁ, ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ବାଦୀ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିରକ୍ତି କରିବା କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ମାଗିଥିଲେ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟର କେବଳ ଅନୁଶୀଳନ କଲେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ଏହା ବିଷୟରେ ସଚେତନ ଥିଲେ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରମାଣ ଦାଖଲ କରିନଥିଲେ ବରଂ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ସେମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁଇଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି: ଆବେଦନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି:

“ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରରେ ବିରକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ କି"?

ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା:

"ବିରକ୍ତି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଯଦିଓ, ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ତଥାପି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ଉକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ବିଦ୍ୟମାନତା ସହିତ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚିତ ଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଗଠନର ଅଭାବ ହେତୁ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥିଲା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇନଥିଲା, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର A.I.R. 1963 SC884 ଭାବରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମାମଲାକୁ ପ୍ରତିପ୍ରେରଣ କରିବା ଉଚିତ ହେବନାହିଁ ।”

ଏହା ପରେ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିରେ ଅଣାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେଇଥିଲେ:

"ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ବିରକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ କାରଣ ଝଗଡ଼ା ବିରକ୍ତିର ଅନିଷ୍ଟତା (AIR 1954 ମାଡ୍ରାସ୍ 514) ଅଧୀନରେ ଆସେ ।"

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜର ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଆଦୌ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲେ । ବିରକ୍ତି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଗଠନ କରାଯାଇନଥିବା ଆଧାରରେ ଏହା ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଫଳାଫଳକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କାରଣ ବିନା ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟର ତଥ୍ୟର ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିନଥାନ୍ତେ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅପିଲ ସଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଡିକ୍ରିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି ।

ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଆର୍.ପି. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।